

af restskatten, undgår man, at efterreguleringer vedrørende skatten for det ene år påvirker næste års skattefradrag og fører til ny uoverensstemmelse mellem forskudsskat og slutskat, der kan få skattemæssige konsekvenser også for de følgende år.

Efter 1965-forslaget opdeltes indkomstskatten til staten i en almindelig skat og en tillægsskat. Også på dette område kommer vi med en ændring. Tillægsskatten skal ikke indeholdes i lønindtægten efter 1965-forslaget, men opkræves ved skattebillerter. Som et led i forenklingen foreslår vi nu, at almindelig indkomstskat og tillægsskat slås sammen til én skat, så hele indkomstskatten kan opkræves på samme måde. For at opnå dette må naturligvis også hele skatten beregnes ved hjælp af opkrævningskalaer. De skal udarbejdes på grundlag af udskrivningsreglerne, således at skattefradraget indregnes ved fastsættelsen af procenterne. For arbejdsgiverne får ændringen vel ingen større betydning, fordi der under alle omstændigheder skal udarbejdes tabeller, hvori skattebeløbene direkte kan aflæses. Og for den enkelte skatteyder vil systemet indebære en betydelig forenkling. Det er kun udarbejdelsen af skattetabellerne, der bliver mere kompliceret.

Når tillægsskatten nu slås sammen med den almindelige indkomstskat, vil den blive beregnet af den løbende indtægt, efterhånden som den indtjenes. Det vil skabe bedre overensstemmelse mellem forskudsskatten og slutskatten. Denne ændring vil således også være et skridt i retning af mere samtidighed i beskatningen og en forenkling, da man undgår de særlige tillægsskattetabeller.

Det samme gælder bestemmelsen om, at der ved opkrævning på bikort — altså det særlige skattekort, som anvendes ved ekstrajob — skal anvendes en opkrævningsprocent i stedet for opkrævningstabel. Denne opkrævningsprocent kan da anvendes for den pågældende skatteyder ved al erhvervelse af A-indkomst, der finder sted uden for hans hovedbeskæftigelse. Fremgangsmåden tilsigter at nå så tæt på slutskatten som muligt også for disse ekstrajobs vedkommende.

.....“

Ved lovforslagets 1. behandling i folketinget behandledes det sammen med forslag til lov om kommunal indkomstskat, se side 454. Peter Nielsen (S) betragtede det som en fordel, at de progressive skatter nu kunne opkræves straks ved lønudbetalingen. Han anbefalede lovforslagene som den bedste løsning, når man skulle tage hensyn til *evneprincippet* og *samtidighedsprincippet*. Foged (V) erkendte, at der var behov for en ændring af skattesystemet. Det burde være enkelt og overskueligt, så borgerne selv kunne se, hvilke krav de ville blive stillet over for, og endelig skulle systemet fremme investering og opsparing. Regeringens forslag havde imidlertid flyttet *administrationsbesværet* over på arbejdsgiverne. Foged savnede skalaer og beregninger, der kunne belyse virkningerne af regeringsforslaget. Han fandt ikke de store standardfradrag og lønmodtagerfradrag